

**ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ Γ' ΤΑΞΗΣ
ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΠΕΜΠΤΗ 31 ΜΑΙΟΥ 2007**

**ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ
ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ**

A. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Τότε ο Πακούβιος είπε ότι ήταν βέβαια ηχηρά και μεγαλόπρεπα όσα είχε γράψει αλλά του φαίνονταν αυτά (ότι ήταν) κάπως τραχιά και στυφά. «Έτσι είναι» είπε ο Άκκιος «όπως τα λες. Και ούτε βέβαια μετανιώνω για αυτό γιατί ελπίζω ότι θα είναι καλύτερα αυτά που θα γράψω στη συνέχεια. Γιατί λένε πως αυτό που συμβαίνει στους καρπούς το ίδιο συμβαίνει και στο πνεύμα αυτοί που γεννιούνται σκληροί και πικροί (άγουροι) γίνονται μετά γινωμένοι(γλυκείς) ευχάριστοι αλλά αυτοί που γεννιούνται από την αρχή μαραμμένοι και μαλακοί αργότερα δεν γίνονται ώριμοι αλλά σάπιοι (ή δεν ωριμάζουν αλλά σαπίζουν)».

Ο Λίκινος, ο δούλος του Αισώπου μας που είναι γνωστός σε εσένα, δραπέτευσε από την Ρώμη στην Αθήνα. Αυτός για λίγους μήνες στην Αθήνα έμεινε ως ελεύθερος κοντά στον Πάτρωνα τον Επικούρειο (και από εκεί έφυγε στην Ασία. Αργότερα, κάποιος Πλάτωνας από τις Σάρδεις όταν είχε μάθει (έμαθε) από επιστολή (γράμμα) του Αισώπου ότι αυτός ήταν δραπέτης, συνέλαβε τον άνθρωπο και τον παρέδωσε στη φυλακή στην Έφεσο.

B. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1.α. quem, roma, eandem, nostrorum, servis, (a) se, mensium, litterae, homo – hominum

1.β. bene – melius – optime, maturiora – maturissima / maturrima, liberius – liberiore / liberrimum – liberrimo

2.α. dicendo, estote, scripturus sit, visum iri, fugeritis / fugite, cognoscendus, comprehendisse, traduntur

2.β. nascens / nasciturus / natus, abeat / abiret / abiturus sit

3.α.

id: υποκείμενο στο paenitet

me: αιτιατική του προσώπου που μετανοιώνει, εξαιτίας του paenitet

fore: ειδικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο spero

servus: ομοιόπτωτος προσδιορισμός, παράθεση στο Licinus

Roma: απρόθετη αφαιρετική (κύριο όνομα πόλης), που δηλώνει απομάκρυνση από τόπο στο fugit
mensis: απρόθετη αιτιατική που δηλώνει χρόνο (χρονική διάρκεια) στο fuit
fugitivum: κατηγορούμενο στο eum εξαιτίας του esse

3.β. <<quae scripsisset>>: δευτερεύουσα αναφορική προσδιοριστική στο ea ή αναφορική ουσιαστική ως υποκείμενο στο esse. Εισάγεται με την αναφορική αντωνυμία quae και εκφέρεται με υποτακτική, γιατί υπάρχει επίδραση από πλάγιο λόγο, χρόνου υπερσυντελικού γιατί εξαρτάται από ιστορικό χρόνο (άμεσα από το esse, έμμεσα από το dixit = ιστορικός παρακείμενος) και δηλώνει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

<<cum...cognovisset>>: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου. Εισάγεται με το ιστορικό ή διηγηματικό cum γιατί αναφέρεται σε διήγηση του παρελθόντος, εκφέρεται με υποτακτική γιατί ο ιστορικός cum υπογραμμίζει τη βαθύτερη σχέση της δευτερεύουσας με την κύρια πρόταση, δημιουργεί μια σχέση αιτίας –αιτιατού μεταξύ τους (είναι φανερός ο ρόλος του υποκειμενικού στοιχείου) που υπάρχει στην υποτακτική, χρόνου υπερσυντελικού (cognovisset) γιατί εξαρτάται από ιστορικό χρόνο (comprehendit, tradidit = ιστορικός παρακείμενος) και δηλώνει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

4.α. Homo a Platone quodam Sardonio comprehensus est.

4. β. Cicero dixit Licinum servum Athenas fugisse et in Asiam abisse.

4. γ. Noli hominem tradere. / Ne hominem tradideris.